

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

41. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

14. ŘÍJNA 2018

Z obsahu:

**Touha po moci je
nejrozšířenější postoj těch,
jejichž paměť není
zahojena**

Homilie papeže Františka
při mši svaté v litevském
Kaunasu 23. září 2018
- strana 2 -

**Blahoslavené mučednice
z Valenciennes**
Libor Rösner
- strana 4 -

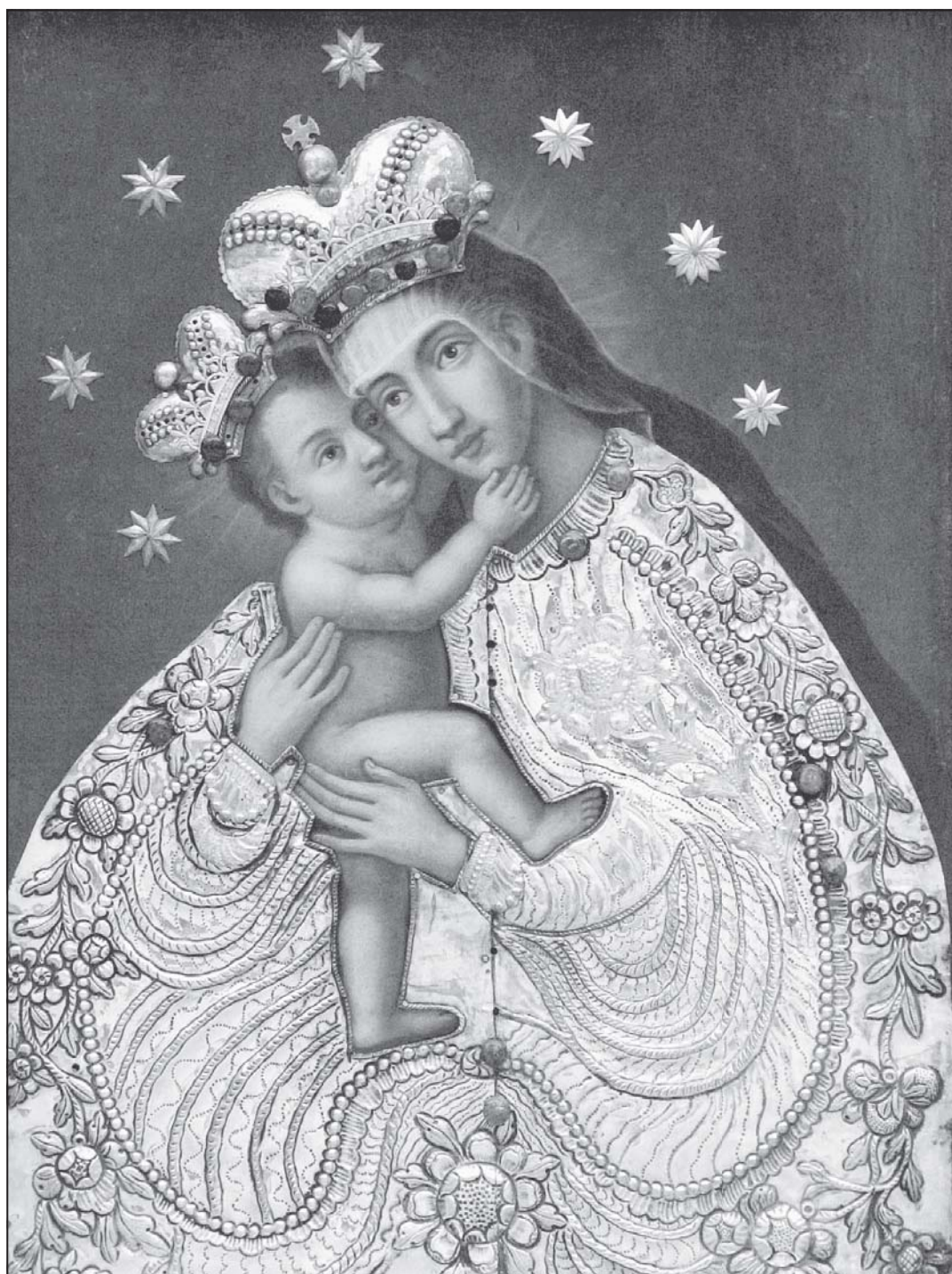
**Dopis národního ředitele
Papežských misijních děl
k Misijní neděli**
21. října 2018
- strana 5 -

**Mariahilf u Zlatých Hor -
Pomocnice Panna Maria**
Petr Bobek
- strana 7 -

**Srdce fatimského poselství:
Neposkvrněné
Srdce Panny Marie (2)**
P. Štěpán Maria Filip OP
- strana 10 -

**Arcibiskup
Charles Daniel Balvo
novým nunciem v ČR**
- strana 12 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení
v Tre Fontane (27)**
- strana 13 -

Milostný obraz Panny Marie Pomocnice ze Zlatých Hor

Touha po moci je nejrozšířenější postoj těch, jejichž paměť není zahojena

Homilie papeže Františka při mši svaté v litevském Kaunasu 23. září 2018

Svatý Marek v jedné části svého evangelia podává nauku určitou učedníkům. Ježíš jako by od nich chtěl, aby v půli cesty do Jeruzaléma obnovili svoje rozhodnutí, protože ví o zkouškách a bolestech, které s sebou nese jeho následování. Evangelista, který podává tuto životní etapu, připomíná, že Ježíš třikrát předpověděl svoje utrpení, učedníci třikrát vyjádřili svoje zděšení a svůj odpor, a Pán jim pokaždé zanechal určité ponaučení. Vyslechli jsme právě druhé z nich (srov. Mk 9,30-37).

Křesťanský život vede vždycky skrze kříž, který – jak se někdy zdá – trvá do nekonečna. Minulé generace prožily výheň okupace, úzkost z deportací, nejistotu ohledně těch, kteří se nevraceli, hanbu udavačství a zrady. Kniha Moudrosti vypráví o spravedlivém, který je pronásledován, snáší výsměch a mučení jenom proto, že je dobrý (srov. Mdr 2,10-20). Kolik z vás by o sobě nebo o svých příbuzných mohlo vyprávět totéž, co jsme slyšeli v dnešním čtení! Někteří z vás také zakusili, jak se jejich víra otřásá, protože se neukázal Bůh, aby je bránil, a za-

chování věrnosti jej nepřimělo zasáhnout do vašich dějin. Kaunas i celá Litva to zná a může dosvědčit mrazení, které vzbuzuje pouhá zmínka o Sibíři nebo o ghettech – mimo jiné – ve Vilniusu či Kaunasu, a může spolu se svatým Jakubem jednohlasně zopakovat dnešní pasáže z jeho listu: žádáte, zabijíte, nenávidíte, bojujete a válčíte (srov. Jak 4,2).

Učedníci však nechtěli, aby jim Ježíš povídal o bolestech a kříži; nic nechtějí vědět o zkouškách a úzkostech. A svatý

Pokračování na str. 9

Vdnešním evangeliu slyšíme, jak se učedníci mezi sebou ptají: „Kdo tedy může být spasen?“ Byla to jejich reakce na Ježíšovo sdělení, jak těžko se dostane bohatý do Božího království. O tomto tématu můžeme hlouběji rozjímat spolu s bratrem Amadeem. (str. 3) Avšak v otázce učedníků – zřejmě se snažili o tom mezi sebou hovořit tak, aby je Ježíš neslyšel – můžeme postřehnout ještě jednu skutečnost: nejenže častokrát nechápali podstatu Ježíšových slov – ještě k tomu duchovně nedorostli –, ale jejich mysl navíc směřovala k typicky „přízemním“ záležitostem, jako byly otázky odměny za jejich strádání, lepšího postavení v Božím království apod. Toto jejich smýšlení a jistá duchovní slepota byly překonány až po Ježíšově zmrtvýchvstání a vylití Ducha Svatého. Pro nás z toho však plyne důležité poučení: podstatné pro víru v Ježíše Krista není ani tak to, jaká bude odměna, ale jakým způsobem dojit spásy. Ježíš to svým učedníkům mnohokrát naznačoval, ba říkal i přímo, že jedinou cestou spásy je kříž. A tato svá slova stvrdil vlastní výkupnou smrtí na kříži. Jistě sami ze svého života víme, že křesťanský život neexistuje bez kříže...

Editorial

Každý člověk, i kdyby žil sebesvatěji, se potýká ve svém životě s nějakými kříži. Když nic jiného, tak přinejmenším to jsou ďáblová pokušení, která mají lidskou duši odvrátit od Boha, zvláště pokud ona Boha opravdově miluje. A takový kříž může být někdy mnohem těžší než jakýkoliv jiný, který si lidsky dovedeme představit. Jak povzbuzující jsou příklady těch, kteří se celý život rozdávali pro spásu duší, kteří v nesení svého životního kříže již obstáli a patří na Boží tvář v nebi! Nepochybně mezi ně patří i blahoslavené mučednice z Valenciennes – voršilky, které zemřely pod francouzskou gilotinou. (str. 4-6) Rozhodná slova matky představené, jimiž povzbuzovala k věrnosti Ježíši své spolusestry v době pronásledování, jsou poselstvím i pro naši dobu: „Ano, je snadné mu sloužit, když je cesta ctností poseta růžemi, ale opravdu ctnostný duch mu slouží stejně v dobách radosti jako v dobách strasti.“ Také naše víra je dnes těžce a záludně zkoušena (ale v které době nebyla?), proto je svědectví o síle víry v Ježíše vždy povzbuzujícím i na naší cestě ke spáse.

Stejně tak může být posilou i poznání historie poutních míst, protože v ní vždy spatřujeme jas Boží Prozřetelnosti a působení Boží milosti v dějinách spásy. (str. 7-9) Stojí jistě za povšimnutí, že se většinou jedná o místa zasvěcená Panně Marii. Proč tomu tak je? Odpověď je prostá a nepřekvapí, že ji nalezneme v poselství Fatimy: Úcta k Panně Marii, zvláště pak k jejímu Neposkvrněnému Srdci, je důležitým prostředkem spásy. (str. 10-12) Vrátili-li se na tomto místě našich úvah k počáteční otázce: „Kdo tedy může být spasen?“, můžeme konstatovat, že zcela určitě ten, kdo upřímně uctívá Srdce Panny Marie a žije ve spojení s ním pro Ježíše a plní jeho svatou vůli na tomto světě.

Měsíc říjen – měsíc Panny Marie – nás tedy může inspirovat k tomu, abychom opustili své přízemní smýšlení a více se zaměřili na to, co je podstatné na naší cestě do Božího království. Modlitba růžence, k níž jsme vyzýváni, je pak vhodným a vysoce účinným duchovním prostředkem pro správné rozlišování na této cestě. Kéž Matka Boží, která byla přítomna při seslání Ducha Svatého, nás a ty, za které prosíme, bezpečně jednou dovede do Božího království!

Daniel Dehner

Chceš-li patřit mezi ty, kteří nepřestávají upřímně hledat skutečnou pravdu a smysl života, začni dnes tím, že se zaposloucháš do slov svatého Pavla. Příběh, jehož budeš pak svědkem, tě přesvědčí, jak jsou pravdivá: *Slovo Boží je plné života a síly, on vidí všechno jako odkryté*. Pros Ducha Svatého spolu se Žalmistou: *Nauč nás počítat naše dny, ať dojdeme moudrosti srdce.*⁽¹⁾

Ježíš již byl na odchodu, když k němu na poslední chvíli přibíhá mladý muž. Je zřejmé, že mu velmi záleží na tomto setkání, a dává nepokrytě najevo, že si Pána váží více než kdokoli jiný, když před ním dokonce s úctou pokleká. Kéž tě takový příklad trvale pobízí, abys často spěchal za Pánem, vzdal mu božskou poctu a ptal se na to, co je pro tebe podstatné: *Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl život věčný?*

Tou první a nevyhnutelnou podmínkou jsou a zůstanou věčně platná Boží přikázání. Jak moudře stanovil Bůh tato pravidla, která i dnes jsou *ostřejší než meč a pronášejí soud i nad nejnvtirnějšími lidskými myšlenkami!* Toto Boží slovo nikdy nezastará a musíš počítat s tím, že na jeho základě budeš jednou skládat účty před tím, *kteřý všechno vidí jako nahé a odkryté*.

Mládenec, který přišel za Pánem, nebere Boží přikázání na lehkou váhu a od dětství je věrně zachovává. Ale jeho srdce mu napovídá, aby se s tím nespokojil. Velkorysé srdce Boha neodměřuje, ani s ním nesmlouvá. Taková ochota a připravenost Ježíše těší. Na ty, kteří jsou ochotni velkodušně vykročit i za hranice svých nezbytných povinností, pohlíží Pán s opravdovou láskou. Zasloužíš si také tento jeho laskavý pohled?

Jaká bude Ježíšova rada a doporučení? Není bezpečnější cesty k blaženosti věčného života než následovat Ježíše. Ale ten, kdo chce jít za ním, musí být nejdříve zcela svobodný: *„Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým.“* Nebude to žádná ztráta, bude to jen výměna za bezpečnější a mnohem drahocennější poklad v nebi. Ten nezatěžuje starostmi ani obavami, naopak, obohacuje radostí, jakou

tvá štědrost přináší strádajícím. *„Pak přijď a následuj mě.“*

Co je cennějšího než čest, že můžeš stále pobývat ve společnosti Pána? Není sám Ježíš pokladem nad poklady? Ale rozhodnutí překročit práh od závislosti ke svobodě nemusí být lehké. Ježíšova rada se může jevit jako překvapivě radikální. Kdo bude mít dosti odhodlání, aby ji přijal?

Mládenec, který vzbuzoval tolik nadějí, pojednou nápadně zesmutněl. Odcházel od Ježíše tak, jak

odešla náhle jeho počáteční dobrá vůle. Jeho původní velkodušnost totiž nebyla bezvýhradná a ryzi. Jsou tu pozemské věci, kterých si cení více než Ježíšovy nabídky. *Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům... k jednomu přilne a druhým pohrdne.*⁽²⁾ Jeho místo v zástupu zůstane nejen prázdné, ale i varující: *Jak těžké je vejít těm, kteří spoléhají na bohatství!*

Je-li však bohatství tak velkou překážkou pro vstup do Božího království, *kdo tedy může být spasen?* Není to jen množství majetku, co ohrožuje člověka, ale míra, jakou jeho srdce lpí na jmění. Touha po majetku, která se zdá být lidsky neodolatelná, může být překonána: *Vždyť u Boha je možné všechno*. S Boží milostí může i ten, kdo vlastní mnoho majetku, žít se srdcem zcela svobodným, *když se nepyšší a neskládá své naděje do nejistého bohatství, ale v Boha*⁽³⁾. Bohatství může být nejen velkým pokušením, ale také příležitostí, jak *bohatnout v dobrých skutcích štědrostí a dobročinností*⁽⁴⁾. Čím více je tvých statků, tím více pros svého Pána, aby tvé srdce nelnulo k nim, ale k němu. *Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.*⁽⁵⁾ Budeš-li hledat u Pána svou radost, která nepomijí, pochopíš, že jsi pouze správcem prostředků a že vůbec nejsi víc než družící jen proto, že máš více.

Ti, které tu vidíš v Ježíšově družině, již před léty *opustili všechno a šli za ním*. Ukazují ti opravdu názorně, jak je u Boha možné i to, co není možné u lidí: na první pohled spatřili v Pánu poklad nad poklady, a proto pro něho *opustili všechno*. Zeptej se jich, tak jak se jich zeptal Pán: *„Měli jste v něčem nedostatek?“*⁽⁶⁾ Co ti odpoví? *„Neměli!“*⁽⁷⁾

Cesta moudrosti

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Jak těžké je vejít do Božího království pro ty, kdo spoléhají na bohatství!

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 7,7-11

Modlil jsem se, a byl mi dán rozum, prosil jsem, a ducha moudrosti v úděl jsem přijal. Jí jsem dal přednost před žezly a trůny a bohatství ve srovnání s ní jsem pokládal za nic. Nesrovnával jsem s ní neocenitelný drahý kámen, protože všechno zlato je vzhledem k ní jen troška písku a za bláto lze počítat vedle ní stříbro. Miloval jsem ji nad zdraví a krásu, chtěl jsem ji mít raději než denní světlo, poněvadž nehasne její záře. Spolu s ní se mi dostalo všeho dobra a skrze ni nespočetného bohatství.

2. čtení – Žid 4,12-13

Boží slovo je (plné) života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč: proniká až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a pronáší soud i nad nejnvtirnějšími lidskými myšlenkami a hnutími. Není tvora, který by se před Bohem mohl ukrýt, před jeho očima je všechno nahé a odkryté a jemu se budeme zodpovídat.

Evangelium – Mk 10,17-30

Když se (Ježíš) vydával na cestu, přiběhl nějaký (člověk), poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš přikázání: »Nezabiješ, nezczizolozíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!«“ On mu na to řekl:

Dokončení na str. 6

Využij dnešního setkání s Ježíšem, abys s jeho pomocí našel správný vztah ke svému majetku. On ví, co je u lidí nemožné, ale u něho možné. Dříve než se ho zeptáš: *„Co mám dělat?“*, vypros si milost, aby ti dal *dojít k moudrosti srdce*⁽⁸⁾. Pak tě jeho slova nenaplní zármutkem, ale budeš se *radovat a jásat po celý život*⁽⁹⁾, že jsi i navzdory pronásledování *dostal stokrát více*.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 90,12; ⁽²⁾ Mt 6,24; ⁽³⁾ srov. 1 Tim 6,17;

⁽⁴⁾ srov. 1 Tim 6,18; ⁽⁵⁾ Mt 6,21; ⁽⁶⁾ Lk 22,35;

⁽⁷⁾ tamt.; ⁽⁸⁾ Ž 90,12; ⁽⁹⁾ srov. Ž 90,14

Blahoslavené mučednice z Valenciennes

Volnost, rovnost, vraždění – takto trefně parafrázoval motto Francouzské revoluce, první novodobé totality, historik Horst Gebhard. Revolucionáři v lůně „nejstarší dcery církve“ rozpoutali nepředstavitelný teror zaměřený především proti šlechtě a církvi. Obětí jejich řádění se staly statisíce lidí. Vše říkající je skutečnost, že k revoluční Francii jako ke svému vzoru vzhlíželi s úctou Marx či Lenin. Symbolem revoluční hrůzy se stal departament Vendeé, jehož obyvatelé se myšlenky revoluce postavili se zbraní v ruce. Odveta byla nemilosrdná, v některých částech Vendeé přišla o život až pětina obyvatel. Nehynuli jen laici, po celé zemi byly zabíjeny všemi možnými způsoby i osoby zasvěcené. Některé z nich církev vyzdvihla jakožto mučedníky na oltář – nejznámější jsou asi karmelitky z Compiègne, které ve svých geniálních dílech proslavili Gertrud von le Fort a Georges Bernanos. Ale patří k nim i skupina 11 voršilek, jejichž životy ukončilo v říjnu roku 1794 ostrí gilotiny.

Sestry sv. Voršily působily v severofrancouzském Valenciennes od roku 1654. Věnovaly se zde chudým dívkám, vyučovaly děti čtení a psaní. To je zprvu uchránilo od zrušení, které na základě revolučních dekretů postihlo jiné řády a kongregace. Zákaz působnosti i pro učitelské řeholní komunity z 18. srpna 1792 se jich už ovšem týkal. Rozpustily valenciennský konvent a většina jeho osazenstva odešla do kláštera v dnešním belgickém Monsu. Toto území sice bylo Francii anektováno, přesto zde ale voršilky nebyly vystaveny útokům ze strany představitelů nových pořádků. Nebylo by to ale pro ně nic nového, postihům totiž čelily už dříve, např. tehdy, když ve svém kostele umožnily sloužit mše svaté tzv. nepřisejzným kněžím, tj. takovým, kteří odepřeli složit přísahu na novou konstituci a stali se štvanci. Sestry odmítly o přísaze na antikatolickou ústavu být jen uvažovat, proto pro ně ve Francii nebylo místo.

Na severu země sváděli urputné boje Francouzi s Rakušany, kteří načas Valenciennes obsadili. Voršilkám dlicím v Monsu svítila naděje, že budou moci pokračovat v započatém díle, protože Rakušané bojovali proti revoluční Francii hlavně kvůli tomu, aby vymýtili zhoubnou revoluční nákazu, která už tehdy stála životy deseti tisíců. Sestry se tedy do Valenciennes vrátily a skutečně navázaly na násilně přerušovaný apoštolát – zejména mezi dětmi ve školách a mladými lidmi. Jenomže Rakušané se z města pár měsíců nato – po srpnové porážce u Fleures v roce 1794 – stáhli a na ty, kdo s nimi sympatizovali, čekala krvavá pomsta. Teror v zemi sice polevoval, ale neustávalo pronásledování těch, kdo zůstávali věrní Kristu. Některé sestry zamýšlely uprchnout, avšak zabránila jim v tom rozhodná slova matky předsta-

vené – Marie Klotildy Angely od sv. Františka Borgiáše: „Odvahu, moje drahé dcery, nadešla chvíle ji prokázat! Pamatujte na to, že jsme nevěstami Kristovými. Nejkrásnější vlastností nevěsty je její věrnost. Jaká by byla ta naše, kdybychom pro něj neměly nikdy trpět? Ano, je snadné mu sloužit, když je cesta ctností poseta růžemi, ale opravdu ctnostný duch mu slouží stejně v dobách radosti jako v dobách strasti.“ Zůstaly tedy, ale ukryly se aspoň po domech svých přátel.

V prvních dnech po odtáhnutí Rakušanů zatkli staronoví vládcí města asi tisícovku lidí a obvinili je z různých přečinů proti republice. Mezi zatčenými bylo i čtrnáct řeholnic, které slídilové dychtící po krvi „nepřátel revoluce“ našli. Zbýlých šestnáct mělo štěstí a zůstaly neodhaleny. Úřady zadržené voršilky vinily z nedovoleného opuštění země a vedení zapovězené výuky katechismu. Nebyly zavřeny do společné věznice, jejich vězňitelé je rozdělili na skupiny: tři poslali do

žaláře v Douai (později jako jedině ze zatčených neskončili na popravišti, jelikož soud v Douai je vinnými neshledal), pět zavřeli v kostele sv. Jana ve Valenciennes a šest zbylých v jejich domovském klášteře, který podobně jako kostely ve městě sloužil v těchto dnech jako vězení.

Sestry byly svými vězňiteli přemlouvány k opuštění řehole, což by jim zaručilo okamžité propuštění. „Kdo by v takovém případě chtěl nadále žít?“ odmítla přistoupit na nabídku jedna z nich a vyjádřila tím postoj všech ostatních. Soudní tribunál zasedl v říjnu, dopředu však již bylo jasné, jaký vyřkne ortel. Už jen proto, že každá ze sester přiznala, že se do Valenciennes vrátila, aby zde učila děti náboženství, což nové zákony nedovolovaly. Podle očekávání nad nimi soud vynesl rozsudek smrti.

Nad první pětici sester měl být vykonán 17. října 1794. Celou dobu žalářování se navzájem posilovaly ve víře a dodávaly si odvahu. Vartující vojáci mohli z jejich cely neustále slyšet zbožné zpěvy. Po vyslechnutí rozsudku pak sestry vzájemně posilování ještě zintenzivnily. „Jsme hrdé na to, že jsme musely trpět jako Pán Ježíš a mohly tak ukázat, že Bůh je tou nejdůležitější věcí v našem životě,“ psala jedna z nich sestrám do Monsu. Těsně před odchodem z cely ke gilotině poklekly, aby se pomodlily modlitby umírajících. Nato svlékly civilní oděv, který byly z moci úřední nuceny nosit na veřejnosti, a oblékly se do pohřebních rubášů. Ještě se stihly rozloučit s plačící matkou představenou: „Matko, učila jste nás odvaze, proč tedy pláčete ve chvíli, kdy máme být korunovány?“ konejšila ji Marie Augustina od Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Všechny do jedné byly připraveny zemřít „za katolické, apoštolské, římské náboženství, kterému jsme vždy učily, protože to byl cíl, pro

Mučednice Francouzské revoluce

Dopis národního ředitele Papežských misijních děl k Misijní neděli 21. října 2018

Draží bratři a sestry,
protože se přiblížila Misijní neděle, kdy se na přání Svatého otce všichni věřící spojují ve společném úsilí na podporu celosvětových misii, chci vás pozdravit a upřímně Vám poděkovat za Vaši pomoc v uplynulém roce. Při nedávné cestě za knězem a misionářem z naší země do Mexika jsem měl možnost navštívit farnost, jejíž rozloha je srovnatelná s naší jednou diecézí. Překvapilo mě, že tak velké území mají na starosti pouze dva kněží, a to jednomu z nich je přes 70 let. Do mnoha míst se nedostanou ani jednou za měsíc! Obrovské vzdálenosti do místních společenství překonávají pěšky, autem nebo lodí za neustálého vedra. My si jen těžko dokážeme představit život v takových podmínkách. O to krásnější je skutečnost, že právě Vy jste svými dary pomohli ulehčit jejich těžký život v misiích, některým lidem jste umožnili vzdělání nebo přispěli k důstojnějšímu životu v jejich společenství.

Vaše modlitby, osobní oběti i dary jsou konkrétní pomocí, kterou Vám jistě nezapomenou, a Bůh Vám odplatí odměnou nevyčísitelnou.

Mám radost z toho, že díky Vaší loňské štědrosti můžeme pomoci chudým lidem v pěti zemích tří kontinentů částkou více než 14 milionů korun. Díky Vaší pomoci jsme přispěli do celosvětové „pokladnice“, ze které Papežské misijní dílo šíření víry podpořilo pastorační projekty, katechisty, stavby a opravy kostelů a kaplí, řeholní kongregace a diecézní organizace v misijních oblastech, kteří to nejvíce potřebují.

Během oslavy loňského Světového dne misii papež František vyhlásil Mimořádný misijní měsíc říjen 2019, kterému dal téma: „Pokřtěni a posláni“. Téma zdůrazňuje, že povolání k misiím dostal každý pokřtěný. Misie znamená pohyb těch, kdo jsou vysláni, i těch, kdo přijímají jejich poselství. Poslaný jde, aby přinášel druhým Spasitele, jeho evange-

lium i jeho lásku. Kdo plní toto poslání, roste ve svatosti a stává se svědkem svatosti, která dává světu život a krásu. K tomu je povolán každý z Vás.

„Srdečně Vás povzbuzuji, abyste chápali přípravnou fázi k Mimořádnému misijnímu měsíci v říjnu 2019 jako ohromnou příležitost k obnově misijního odhodlání po celé církvi. Nebojte se nových věcí, které pocházejí od ukřižovaného a vzkříšeného Pána. Buďte ve svých misiích směli a odvážní, vždy spolupracujte s Duchem Svatým ve spojení s Kristovou církví,“ říká papež František a já se k této výzvě ze srdce připojuji.

Ať Vás všechny provází Duch Svatý a ochraňuje Panna Maria, Královna apoštolů!

Za Vaši letošní štědrost při misijní sbírce Vám děkuje a ze srdce Vám i Vaším blízkým žehná

*Jáhen Leoš Halbrštát
národní ředitel Papežských misijních děl v České republice*

nejž byl náš institut založen“, jak opakovaly jedna po druhé svým soudcům.

V nejvyšší důstojnosti pak odcházely na popraviště, kde jim kat ostříhal vlasy a splnil jim jejich poslední přání ponechat si roušku halící jejich ramena. Celou cestu a ještě před gilotinou se modlily *loretánské litanie* a zpívaly *Te Deum* a *Laudates omnes gentes* – až do okamžiku, kdy ostří gilotiny zastavilo zpěv poslední sestry v půli slova.

* * *

Toto jsou jména pěti sester sv. Voršily, jimž gilotina dne 17. října 1794 přefala jejich zpěv:

Marie Vanotová, narozená 12. června 1728, řeholním jménem Marie Natálie od sv. Ludvíka. V řádu sv. Voršily byla od roku 1749. Ve věku 66 let na popravič lešení vystoupala jako první – se vztyčenou hlavou, což ještě více posílilo její spolusestry, když viděly druhdy nejobojácnější z nich jít vstříc mučednické smrti tak odhodlaně, bez sebemenšího zachvění.

Marie Ducrezová, narozená 27. září 1756, řeholním jménem Marie Ludvíka od sv. Františka z Assisi. V řádu byla od roku 1779. Ač mohla žít v bezpečí u příbuzných, vrátila se do komunity sester, přestože věděla, že za to může zaplatit životem. Chtěla však být mezi svými sestrami i v dobách nejtěžších. *„Naše matka nás učila být odvážnými, proto jsem zde,“* prohlásila údajně biřicům, kteří ji zatýkali.

Hyacinta Bourlaová, narozená 6. října 1746, řeholním jménem Marie Uršula od sv. Bernarda. V řádu byla od roku 1779. Tato nejbližší přítelkyně sestry Marie Ludvíky byla *„andělem na zemi, dokonalým vzorem všech ctností, mezi nimiž vynikala nejvíce její hluboká pokora“*, svědčila jedna ze sester, které přežily. Svou nerozlučnou družku neopustila ani v posledních chvílích, šla na smrt vzápětí po ní.

Jana Reine Prinová, narozená 9. července 1747, řeholním jménem Marie Laurencie od sv. Stanislava. V řádu byla od

roku 1767. Celý život se potýkala s chatrným zdravím, byla však natolik silná, že nezradila Krista, ani když si mohla zachránit život. *„Hle, první stupínek k nebi!“* zvolala radostně, když se nad ránem onoho 17. října ozvaly hlasy vojáků jdoucích pro sestry, aby je odvedli ke gilotině.

Magdaléna Désjardinová, narozená 11. června 1760, řeholním jménem Marie Augustina od sv. Josefa a Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. V řádu byla od roku 1781. Z kostela sv. Jana kráčela vstříc mučednické smrti s úsměvem na rtech. Když jí to jeden z biřiců vyčetl, opáčila, že je to proto, že se ničeho nebojí. Na setkání s Kristem se těšila tak, že dokonce chtěla předběhnout Marii Ludvíku, nakonec však musela čekat, až přijde na řadu jako poslední.

* * *

„Píši vám ze žaláře. Je zde také Matka Klotilda. Pět spolusester již bylo gilotinováno, což snášely s nevýslovnou odvahou

a radostí. Matka představená a ostatní budou mít stejnou radost, nemohou se dočkat okamžiku, kdy prolíjí krev na obranu víry a náboženství. Bůh jim dal mnoho milostí.“ Toto jsou autentická slova napsaná jednou z žaček představené voršilek, sestry Klotildy. Tu spolu s pěticí jejích spolusester čekal šest dní poté, tj. 23. října 1794, stejný osud. Rovněž ony přijaly svou smrt pokojně a bez strachu, vědomy si brzkého setkání se svým Spasitelem, rovněž ony před popravou odpustily svým katům. Cestou na popraviště zpívaly slavnostní *Te Deum* a *Magnificat*. „*Odvahu, sestry, jdeme do nebe,*“ dodávala matka představená odvahy svým dcerám v Kristu.

Dne 23. října 1794 odešlo do nebe těchto šest sester sv. Voršily:

Marie Paillotová, narozená 25. listopadu 1739, řeholním jménem Marie Klotilda Angela od sv. Františka Borgiáše. Byla představenou valenciennské komunity a jako pravá matka se snažila uchránit své dcery nejhoršího: u soudu na sebe vzala veškerou odpovědnost za jejich skutky, které konaly z jejich příkazů na základě slibu poslušnosti. Soud však její oběť nepřijal a odsoudil k trestu smrti všechny sestry držené v zajetí v klášteře. Šla tedy aspoň pod gilotinu jako první, aby sestrám byla příkladem, jak sama řekla. „*Zemřeme za víru katolické, apoštolské, římské církve,*“ povzbuzovala je na duchu. Shodou okolností byl 23. říjen 1794 výročním dnem je-

jích věčných slibů – obnovila je tedy svou krví. Před popravou poděkovala vojákům a prohlásila, že tento den je jejím nejkrásnějším v životě. Ačkoli odsouzené nesměly u sebe mít žádný náboženský symbol, sestře Klotildě se podařilo ukrýt malý stříbrný křížek a těsně před pokleknutím pod ostří „národní britvy“ jej hodila do přihlížejícího zástupu.

Marie Lerouxová, narozená 14. července 1749, řeholním jménem Marie Scholastika Josefa od sv. Jakuba. V řádu byla od roku 1775. Měla vynikající pedagogické schopnosti, asi největší ze všech sester. Po prvotním strachu se stejně jako ostatní odevzdala do vůle Boží a celým srdcem prožila skutečnost, že přestálé utrpení nikdy nemůže „*být přirovnáno k nevýslovným slastem, které Božský Ženich připravil pro své nevěsty, privilegované slávou Páně. [...] Kdo mě od Vás odloučí, můj Bože? Snad kříž, či pronásledování? Ne, budu Vás stále milovat i kdyby mě to mělo stát život, ó můj Bože.*“

Anna Josefa Lerouxová, narozená 23. ledna 1748, řeholním jménem Marie Josefina. Původně byla klariskou (od roku 1769), ale poté, co byl tento řád z moci úřední zrušen, vstoupila k voršilkám, jež vládla ještě nějaký čas tolerovala. Byla starší sestrou Mariinou a snad i proto si vybrala těsně před zahájením represí tento řád. Krátce předtím, než poklekla ke gilotině, jako výraz odpuštění a bliženecké lásky políbila svému katovi ruku.

Anna Marie Errauxová, narozená 20. října 1762, řeholním jménem Marie Augustina. Původně patřila k sestrám sv. Brigity a k voršilkám vstoupila (podobně jako sestra Marie Josefina) až po zrušení své domovské řehole po krátkém pobytu v rodném domě. „*Cítím ve svém srdci nevýslovný pokoj a radost při vědomí, že vycházím ze žaláře a z tak porušeného světa, abych vykročila vstříc věčnému svatostánku,*“ napsala v dopise na rozloučenou, v němž poslala příbuzným něco málo drobných, co měla, s prosbou, aby je rozdali chudým.

Marie Lacroixová, narozená 24. března 1753, řeholním jménem Livie Marie Františka. Podobně jako její dobrá přítelkyně sestra Marie Augustina patřila i ona nejprve k brigitkám a hábit voršilek oblékla až poté, co se musela z donucení vzdát své původní řeholní komunity. Věrnost církvi a odvahu měly obě v krvi – pocházely z rodin, které v nejhorších dobách poskytovaly útočiště pronásledovaným kněžím. Proto nemohly jinak, než zůstat věrné Kristu až do konce.

Marie Barréová, narozená 23. dubna 1750, řeholním jménem Kordula Josefa od sv. Dominika. V řádu byla od roku 1777. Podle svědectví prokázala ze všech sester v těchto krušných dobách nejvíce oddanosti celé komunitě. Snad i proto vystoupala po schodech vedoucích k hrůznému popravišti jako poslední.

Impozantní zjev neohrožených voršilek, jejichž poprava se stala 17. a 23. října 1794 ve Valenciennes hlavní událostí dnů, zapůsobil nezvykle mocným dojmem na dav zvědavců, kteří přibýli na náměstí se „mstitelem lidu“, jak se gilotině přezdívalo, v touze vidět krev „fanatických jeptišek“. Jestliže jindy svist čepele gilotiny doprovázel ryk stovek hrdel přihlížejících, tentokrát vládlo až mrtvolné ticho. Nejedno divák se neubrnil mrazení v zádech, dojetí, či dokonce slzám při pohledu na odvahu a důstojnost sester a při poslechu jejich písní zpívaných radostným hlasem ke slávě Boží.

Všech 11 sester-mučednic papež Benedikt XV. dne 13. června 1920 prohlásil za blahoslavené.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

„Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.“ Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ On pro to slovo zesmutněl a odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku. Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: „Jak těžko vejdu do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ Učedníci užasli nad jeho slovy. Ježíš jim však znovu řekl: „Děti, jak je těžké vejít do Božího království! Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království.“ Oni užasli

ještě víc a říkali si mezi sebou: „Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš na ně pohlédl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Vždyť u Boha je možné všechno.“ Tu mu řekl Petr: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“ Ježíš odpověděl: „Amen, pravím vám: Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný. A tak mnozí první budou posledními a poslední prvními.“

Mariahilf u Zlatých Hor – Pomocnice Panna Maria

Ze minulého režimu naše poutní místa stále budila nevoli. V „životopisu“ snad každého z nich se více či méně objevují záahy a snahy omezovat poutě, nebo je jako symbol síly křesťanské víry zlikvidovat úplně. Své by o krutosti komunismu mohly vyprávět Zlaté Hory, respektive poutní místo nedaleko odtud, zasvěcené Panně Marii Pomocné – Ochránkyni života, podle původních německých obyvatel známé i jako Mariahilf.

Pomoc u Panny Marie

Město Zlaté Hory hledejme v okrese Jeseník, nedaleko od hranice s Polskem. Jak název napovídá, oblast byla charakterizována těžbou zlata, a to už od 13. století. Pro ještě slavnější zdejší událost ale musíme do století sedmnáctého, kdy se několik kilometrů od města začalo rodit jedno z důležitých míst křesťanského světa.

Na jeho úplném začátku stála Anna Tannheiserová. Její příběh se odehrál před koncem třicetileté války, roku 1647, kdy do kraje vtrhla švédská vojska. Ve strachu před nimi se místní schovávali do zdejších lesů a mezi nimi byla i Anna. Oproti ostatním však musela vyhledat důmyslnější úkryt, neboť byla v pokročilém stadiu těhotenství.

Skrýš našla pod vysokou skálou Příčný vrch, chráněnou mohutnou jedlí. Tomuto místu se říkalo Boží dar a sama Anna Tannheiserová měla brzy poznat, že je s Bohem spojeno poutem více než pevným.

Přišly zde na ni porodní bolesti, které ji donutily obrátit se na Boha a Pannu Marii. Úpěnlivě prosila o pomoc a nakonec byla vyslyšena – uvádí se, že přesně 18. července 1647 u Příčného vrchu porodila syna Martina, který později při vzniku poutního místa sehrál ještě jednu roli.

On těsně před svou smrtí 3. srpna 1714 požádal svoji dceru Dorotu Weissovou, aby nechala namalovat obraz Panny Marie. Tato práce byla zadána malíři Simonu Schwarzerovi z dnešního polského Prudniku, kde rodina žila. Obraz byl hotový

roku 1718 a svůj vzor našel u slavného německého renesančního malíře Lucase Cranacha staršího, v jeho ztvárnění psovské Madony s dítětem.

A snad aby příběh jejího otce a jeho narození za přispění Boha a Panny Marie nebyl zapomenut, Dorota Weissová dílo umístila na jedli u Božího daru.

Zázračný obraz

To je ovšem teprve začátek vzniku poutního místa. Jen o rok později se sem vypravil Samuel Richter ze Zlatých Hor. Když procházel kolem obrazu, z malby vyšla záře a po ní i postava, která na něho pohlédla.

Po té události se rozšířil počet poutníků, kteří v té době na místo mířili, a to nejen od Jeseníků. A stejně tak se znásobil počet u obrazu vyslovovaných proseb o uzdravení, a je třeba uvést, že byly v nemálo případech i vyslyšeny.

Setkáváme se tedy s méně častým jevem u poutních míst – spíše shledáváme, že zázraky a uzdravení se děly prostřednictvím vody ze studánek; pomocí obrazu výjimečně.

V každém případě obraz od Zlatých Hor mohl díky zázrakům získat přívlastek „imago miraculosa“, tedy zázračný obraz, později se také dočkal oficiální liturgické adorace. O jeho důstojné uložení se pak v období 1743–44 postaral farní úřad ze Zlatých Hor, který nechal na místě za zhruba 330 tolarů vystavět dřevěnou kapli, do které bylo dílo uloženo.

A především jeho zásluhou zavítala ke Zlatým Horám vyšetřovací komise ustanovená v Bratislavě knížecí biskupskou správou. Skládala se z duchovních i lékařů a zkoumala pravost množících se zázračných uzdravení.

A minimálně u pěti vyslychaných osob musela komise konstatovat, že jejich vyléčení mohou být označovány jako zázrak. To mimo jiné znamenalo, že obraz, skrze nějž měly nebeské síly nemocným uzdravení přinášet, byl hodnocen jako obraz milostný.

V kapli poutního místa však dlouho ne zůstal, na základě žádosti mnoha občanů byl nakonec přenesen do zlatohorského farního kostela Nanebevzetí Panny Marie, kde je nad oltářem k vidění dodnes. Pro tuto událost zmiňuje časem obroušená historie dokonce dva roky – 1729 či 1754. Ovšem který letopočet je ten správný, není dnes jisté.

Uzdravení

Je na místě přiblížit si některá uzdravení z poutního místa u Zlatých Hor.

Devětačtyřicetiletý Georg Titze utrpěl ve válce zranění a ohluchl. Na jeho postižení nebyl žádný lék. S tím, že nebude

vyléčen, se ale nehodlal smířit – vypravil se proto ke Zlatým Horám k obrazu Panny Marie a za uzdravení prosil zde. A byl vyslyšen, po této cestě se mu sluch vrátil.

Další uzdravený žil v dnešní Dlouhé Stráni na Bruntálsku a jmenoval se Christian Donner. Zánět očí mu způsobil úplnou slepotu. Jeho matka ho dovedla k zlatohorskému obrazu a poprosila Pannu Marii o pomoc. Již první cesta přinesla ovoce. Patnáctiletý chlapec uviděl světlo, po opakovaných návštěvách místa se zrak navrátil úplně.

Uzdravení u zlatohorské Panny Marie Pomocné našlo i dítě rolníka Daniela Pazelty, které spolkló sponu koňského postroje, anebo také Ferdinand Mümbusch. Ten sloužil v dnešních Velkých Kuněticích, při práci ale spadl z půdy do zhruba šestimetrové hloubky. Jeho zranění mu umožňovalo jen minimální pohyb a nelepšilo se žádnými prostředky. Muž se proto za velkých bolestí vypravil ke Zlatým Horám za Pannou Marií. Do kaple se však nedostal, na místě byl zástup poutníků a on tak mohl pouze nahlédnout dovnitř oknem. Už první pohled na obraz Madony ho všech zranění zbavil a Ferdinand Mümbusch se uzdravil.

Za časů Josefa II.

Co se týče rozkvětu kaple, byla vybavována postupně, v nemalém rozsahu také díky poutníkům. Jeden z nich, mistr hrnčír Ignatz Weinpersinger, věnoval 92 tolarů na to, aby dostala hlavní oltář a mohly se tak zde konat pravidelné každodenní bohoslužby.

Ovšem o pokojném životě posvátného místa nemůže být řeč. Jak bylo naznačeno v úvodu, Panna Maria Pomocná u Zlatých Hor by mohla být jakýmsi modelem pro obrázek dějinných zvratů našich poutních míst, a to nejen za komunismu.

Stále jsme v 18. století, v období, kdy se českým králem stal Josef II. Jeho vztah k církvi je všobecně známý, snad lze jen zmínit, že jeho zálibě v rušení klášterů, kostelů či kaplí se nevyhnuly ani Zlaté Hory.

Kaple Panny Marie Pomocné byla zrušena roku 1786 a o tři roky později bylo zajištěno její vybavení. Hlavní oltář, varhany, boční oltáře i kněžská roucha byly rozmístěny po jiných farnostech. Inventurní soupis z roku 1798 ukazuje, že

v kapli zůstaly pouze na skle malovaný oltářní obraz Panny Marie Pomocné, který zřejmě nahrazoval ten původní, přenesený do zlatohorského farního kostela, dále dva obrazy andělů, dvě lavice a další drobné příslušenství.

Na druhou stranu se ale později ukázalo, co poutní místo pro zdejší obyvatele znamená. Úřady nařizovaly, aby kaple byla zbourána úplně. Mezi místními ani v okolí se ale nenašel jediný řemeslník, který by takovou práci udělal.

Nicméně zlý osud kapli neminul – historické prameny v tomto ohledu nejsou sdílné, mluví pouze o tom, že původní kaple byla spálena. A na místě nejpozději roku 1811 byla postavena z dřevěných desek druhá, kde byla uchovávána další kopie původního milostného obrazu.

Dřevěnou kapli i obraz údajně nechal zhotovit Franz Hannich, lesmistr knížete biskupa.

Budování

Poutní místo překlenulo těžké časy, aby později zaznamenalo jakési znovuzrození – žel, nebylo toho zapotřebí naposled. Tentokrát se na něm zásadní měrou podílel ThDr. Philipp Dittrich, jehož zásluhou na místě vznikl dokonce kostel.

Ještě předtím ale jako farář inicioval vznik nového oltáře a především se zasloužil o to, aby se kaple mohla znovu stát místem oficiálních bohoslužeb. Jeho snaha vyvolala příznivou odezvu a v totéž roce, kdy farnost převzal, tedy 1830, byla opravdu vysvěcena.

Místo bylo hojně navštěvováno, a to i přesto, že oficiální poutě se mohly pořádat až o dalších deset let později. Kaple tomuto náporu kapacitou ani stavem nemohla stačit a bylo nutné pomýšlet na její rozšíření, anebo ještě lépe, postavit kostel.

Tato vize se začala naplňovat položením základního kamene v roce 1834. Stavba byla financována dobrovolnými dary, přičemž poutníci se na stavbě nepodíleli jen finančně, ale uvádí se, že pomáhali na horu vynášet i stavební materiál. Hlavní zodpovědnost vzal na svá bedra právě P. Philipp Dittrich.

Dokončení stavby se datuje do roku 1841: dne 8. září byl kostel vysvěcen. V dalších letech byl spolu s okolím zkrášlován a u Zlatých Hor tak postupně

vzniklo jedno z nejdůležitějších českých poutních míst.

Nejspíš i proto je komunistický režim znovu zničil.

Za minulého režimu

Nejen za vlády Josefa II. patřila církev a její památky na seznam nepřátel vládního režimu. A není překvapením, že další těžkou zkoušku přinesl komunismus, který do poutního místa u Zlatých Hor „zaryl ostré drápy“.

Dne 24. května 1955 byl napsán dopis, kde československá apoštolská administratura zakazuje v poutním kostele Panny Marie Pomocné bohoslužby. Místo mělo být předáno k účelům těžby rudy, tedy alespoň tak zněly oficiální důvody. Ty ale vzhledem k tomu, že se zde nakonec nic takového neprovádělo a běžným návštěvníkům byl do lesů vstup povolen, jsou zjevně vykonstruované.

Šlo však o první krok k pozdějšímu vandalismu a postupné likvidaci poutního místa.

O jeho zachování ještě bojoval například P. Metoděj Nečas. I když mu v roce 1970 za tuto snahu hrozilo, že mu bude odebrán státní souhlas a bude mu zakázáno vykonávat kněžskou službu, sehnal finance i plány na opravu. Ta se také málem realizovala, jenže o tři roky později přišel příkaz odvézt lešení a ve stejném roce bylo místo, vyjma Posvátné studánky, přeměněno na ruiny.

Jak uvádí sama duchovní správa poutního místa, nic nemělo připomínat, že zde kdysi stával chrám.

V době Jana Pavla II.

Příjezd papeže Jana Pavla II. do Československa v roce 1990 měl hluboký spo-

čenský i duchovní význam. Pro Zlaté Hory a tamní poutní místo pak o to větší, že papež na Velehradě posvětil základní kámen nového kostela.

Dne 17. srpna 1991 se na opuštěném místě konala první porežimní oficiální pouť, již předcházelo v květnu toho roku zaregistrování *Sdružení pro obnovu poutního místa Panna Maria Pomocná u Zlatých Hor*. Přípravné práce pak začaly další rok, v tom příštím bylo získáno stavební povolení a vykopány základy.

Stavbě nového kostela bylo požehnáno v srpnu 1993 – konala se zde pouť, mši celebroidal arcibiskup Jan Graubner. Ten se účastnil i poutě o rok později, a to za přítomnosti zhruba 4000 věřících, kteří mohli zhlédnout již téměř hotový kostel. A konečně v roce 1995 ke Zlatým Horám dorazil arcibiskup Graubner znovu, aby 23. září chrám vysvětil. Přítomno bylo 12 000 poutníků. Přijeli nejen z naší re-

publiky, ale také z Německa a Polska, čímž bylo demonstrováno poutní místo jako místo pro přátelské setkávání věřících těchto tří národů.

Kam se putuje už 300 let

Na závěr je třeba uvést důležitou informaci – v tomto roce slaví poutní místo u Zlatých Hor významné výročí. Vzhledem k tomu, že pro jeho vznik se uvádí rok 1718, kdy byl dokončen milostný obraz a kdy na místo začali chodit první poutníci, připomíná si letos 300 let, což bylo také náležitě oslaveno 11. srpna o hlavní pouti.

Jak bylo uvedeno, k poutnímu místu Mariahilf u Zlatých Hor musíme téměř k polským hranicím, doslova do hor v lesích. Těm pak vévodí kostel, nad jehož vstupem září mozaikový obraz, znázorňující Cranachovu pasovskou Madonu s dítětem, vysvěcený roku 1998.

Velkolepost dotvářejí ambity, ve kterých je umístěna křížová cesta. Ta mimo jiné slouží starším a nemocným poutníkům, kteří nemohou procházet křížovou cestou ze Zlatých Hor měřící okolo 4 kilometrů, jež vešla ve známost díky dodnes uskutečňovaným nočním křížovým cestám. Ty měly velký význam především za komunismu a po likvidaci poutního místa, odkud pochází jejich tradice – konkrétně od roku 1980.

Klid a samotu pak nabízí příjemné zatiší u Posvátné studánky, schované mezi stromy nedaleko kostela. Také u ní si můžeme naplno uvědomit význam místa; význam působení Panny Marie a její role – Ochránkyně života a Pomocnice v jakékoliv životní situaci.

Především v takové, kdy se cítíme pomyslně v troskách, jako bylo několikrát toto poutní místo, které ale díky lásce věrných vždy dokázalo vstát z popela.

Touha po moci je nejrozšířenější postoj těch, jejichž paměť není zahojena

– dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

Marek podotýká, že se zajímali o jiné věci a cestou domů diskutovali o tom, kdo z nich je největší. Bratři, touha po moci a slávě je nejrozšířenější způsob jednání těch, kteří neumějí hojit svoji dějinnou paměť, a snad právě proto odmítají zapojit se do práce pro přítomnost. Diskutuje se pak o tom, kdo se více zaskvěje, kdo byl v minulosti více ryzí, kdo má větší právo na privilegia než ostatní. Tak popíráme svoje dějiny, „které jsou slavné jako dějiny obětí, naděje, každodenního boje, života stráveného ve službě a vytrvalosti v namáhavé práci“ (*Evangelii gaudium*, 96). To je marnivý a sterilní postoj, který odmítá usilovat o přítomnost a ztrácí kontakt se svízelnou realitou našeho věřícího lidu. Nesmíme být jako oni „duchovní“ experti, kteří soudí jenom podle zevnějšku a tráví veškerý svůj čas mluvením o tom, „co by se mělo dělat“ (*tamtéž*).

Ježíš, který věděl, o čem přemýšlejí, nabízí protilek na tyto mocenské pŕtky a na odpor k obětavosti, a aby dodal vážnosti tomu, co říká, posadí se jako Mistr, zavolá svých Dvanáct a učiní gesto: vezme dítě a postaví ho do jejich středu, nějakého chlapce, který si přivydělával pracemi, které nikdo nechtěl dělat. Koho

postaví tady, v toto nedělní dopoledne, doprostřed nás? Kdo budou ti nejmenší, nejchudší mezi námi, které máme přijmout po sto letech od svoji nezávislosti? Kdo nemá čím oplatit naši námahu a naše odříkání? Možná jsou to etnické menšiny v našem městě nebo nezaměstnaní, kteří jsou nuceni emigrovat. Možná jsou to opuštění staří lidé nebo mladí, kteří nenacházejí smysl života, protože postrádají svoje kořeny. „Uprostřed“ znamená ve stejné vzdálenosti od všech, takže nikdo nemůže předstírat, že nevidí, nikdo nemůže tvrdit, že „odpovědnost mají ti druzí“, protože „já jsem neviděl“, nebo „jsem byl příliš daleko“. Avšak žádný protagonismus či snaha sklidit aplaus nebo být první.

Ve městě Vilnius dává stejnojmenná řeka své vody i své jméno řece Neris, která tady rovněž ztrácí svoje jméno a ode vzdává své vody řece Němen. O to jde, aby totiž církev „vycházela“ a neměla strach, že vyjde a zanikne, i když se může zdát, že se rozpouštíme a ztrácíme za těmi, kdo jsou nejmenší a žijí na existenciálních periferiích. Víme, že vycházení vyžaduje, abychom v jistých případech také zpomalili krok, odstranili úzkost i nutkání, uměli

pohlédnout do očí, vyslechnout a doprovodit toho, kdo zůstal vedle cesty. Někdy je třeba jednat jako otec, čekající u dveří na návrat svého marnotratného syna, aby mu otevřel, jakmile se objeví (srov. *tamtéž*, 46); jindy jako učedníci, kteří se musejí učit, že přijetím jediného maličkého přijímají samotného Ježíše.

Právě proto jsme dnes tady, abychom dychtivě přijali Ježíše v jeho slovu, v Eucharistii a v maličkých. Aby nás jeho přijetí smířilo s naší pamětí a doprovodilo do přítomnosti, která neustále podněcuje svými výzvami a znameními, jež nám zanechává; abychom jej následovali jako učedníci, protože není nic opravdu lidského, co by nemělo odezvu v srdcích Kristových učedníků; tak budeme vnímat radost a naděje, smutek a úzkost lidí naší doby, zvláště chudých a všech, kteří nějak trpí (srov. *Gaudium et spes*, 1). Proto také – jako společenství tohoto města a celé Litvy – cítíme, že jsme opravdu těsně spjatí s lidstvem a jeho dějinami (srov. *tamtéž*), a chceme věnovat život službě a radosti, a tak dát všem vědět, že Ježíš Kristus je naše jediná naděje.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan

Srdce fatimského poselství: Neposkvrněné Srdce Panny Marie (2)

„Srdcem“ fatimského poselství je Srdce: zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Co vlastně toto Srdce je? Co to znamená, že se mu zasvěcujeme? Můžeme se vůbec Mariinu Srdci zasvěcovat a není zasvěcení vyhrazeno pouze Bohu? Co toto zasvěcení doprovází a co je jeho plodem? Na všechny tyto otázky se pokouší odpovět následující úvaha.

Druhé zjevení Panny Marie 13. června 1917

To, co je v prvním zjevení jen naznačeno, je pak náležitě rozvinuto v následujících zjeveních. Při svém druhém zjevení 13. června 1917⁽¹⁾ nejsvětější Panna odhalila vizionářům jejich budoucí osudy: zatímco František a Hyacinta brzy zemřou, Lucie má zde na zemi žít dlouho, aby naplnila své poslání apoštolky úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.⁽²⁾ Maria Lucii v tomto smyslu přímo oznámila: „Ježíš chce, aby mě lidé poznali a milovali, a ty mu máš při tom pomoci. Chce zavést ve světě úctu k mému Neposkvrněnému Srdci.“ (*Jesus quer servir-se de ti para me fazer conhecer e amar. Êle quer estabelecer no mundo a devoção a Meu Imaculado Coração.*)⁽³⁾ A když Lucie na to s bolestí řekla: „Zůstanu zde sama?“, nejsvětější Panna ji utěšovala: „Mé Neposkvrněné Srdce bude tvým útočištěm a cestou, která tě provede k Bohu.“ (*O meu Imaculado Coração*

ção será o teu refúgio e o caminho que te conduzirá até Deus.)⁽⁴⁾

Pak nebeská Paní stejně jako při svém prvním zjevení otevřela své dlaně, z nichž vyšlo Boží světlo.⁽⁵⁾ Zatímco Boží světlo při prvním zjevení vliilo dětem mystické poznání samotného Boha, samotné Nejsvětější Trojice,⁽⁶⁾ tentokrát bylo hlavně zacíleno k tomu, aby vliilo dětem mystické „poznání a zvláštní lásku k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie“ (*um conhecimento e amor especial para com o Imaculado Coração de Maria*).⁽⁷⁾ Maria tehdy své Srdce dětem také ukázala, a to ovinuté trním, symbolizujícím naše hříchy.⁽⁸⁾

Třetí zjevení Panny Marie 13. července 1917

Při svém třetím zjevení 13. července 1917⁽⁹⁾ Matka Boží vyzvala: „Obětujte se za hříšníky a říkejte často, zvláště když přinášíte nějakou oběť: Ježíši, dělám to z lásky k tobě, za obrácení hříšníků a na smír za hříchy proti Neposkvrně-

nému Srdci Mariinu.“ (*Sacrificai-vos pelos pecadores, e dizei muitas vezes, em especial, sempre que fizerdes algum sacrificio: Ó Jesus é por vosso amor, pela conversão dos pecadores e em reparação pelos peccados cometidos contra o Imaculado Coração de Maria.*)⁽¹⁰⁾

Pak Maria znovu otevřela své dlaně a nechala z nich zazářit Božímu světlu, které tentokrát odhalovalo vizionářům již zmiňované troji fatimské tajemství. Toto troji neboli velké fatimské tajemství je prorocké vidění dějin světa. V duchu biblické knihy Apokalypsy můžeme mluvit o knize o třech pečeti.⁽¹¹⁾ Neposkvrněné Srdce Panny Marie je pak hlavní náplní toho, co je uzavřeno pod druhou pečetí, tedy druhého tajemství. V něm Matka Boží v návaznosti na první tajemství, které obsahovalo, jak již bylo uvedeno, hrůzné vidění pekla, sdělila: „Viděli jste peklo, kam upadají duše ubohých hříšníků. Aby byly zachráněny, chce Bůh zavést ve světě úctu k mému Neposkvrněnému Srdci.“ (*Para as salva Deus quer estabelecer no mundo a devoção a meu Imaculado Coração.*) Jestliže lidé udělají to, co vám řeknu, mnohé duše se zachrání a navrátí se jim pokoj.⁽¹²⁾ Tím také ukázala na smysl vidění pekla: toto vidění nemá důvod ani v sobě samém a ani v tom, aby vzbuzovalo strach, ale má připomenout důležitou pravdu naší víry a především vést k úctě k Mariinu Srdci jako prostředku spásy.⁽¹³⁾

V rámci druhého tajemství nejsvětější Panna také prorocky předpověděla vypuk-

Poznámky:

⁽¹⁾ O druhém zjevení Panny Marie srov.: „Vzpomínka druhá“, II, 4. In: *Sestra Lucie hovoří o Fatimě*. 2. vyd., s. 81–83; „Vzpomínka třetí“, 5. In: *tamtéž*, s. 123–124; „Vzpomínka čtvrtá“, II, 4. In: *tamtéž*, s. 167–169; J. M. Alonso: „El Corazón Inmaculado de María, alma...“, 22 (1972), s. 250–252; A. Borelli Machado: *Fatima*, s. 46–48; C. Barthas: *La Virgen de Fátima*, s. 72–78; A. Apostoli: *Fatima for Today*, s. 50–54; M. F. Silva: *Pasáči z Fatimy*, s. 149–157; Carmelo de Coimbra: *Um caminho sob o olhar de Maria*, s. 56–60; L. C. Cristino: *As aparições de Fátima*, s. 37–48; J. S. C. Dias: *Alla fine, il mio Cuore Immacolato trionferà*, s. 45–49; Y. Chiron: *Fatima*, s. 39–43. Autor si dovoluje také odkázat na svůj článek: „Fatima: Druhé zjevení Panny Marie“, *RC Monitor*, 14, č. 12 (2017), s. 6–7.

⁽²⁾ Část druhého zjevení Panny Marie, která se týkala budoucích osudů dětí, bývá někdy nazývána „malým fatimským tajemstvím“, a to

vhledem k „velkému fatimskému tajemství“, sdělenému při následujícím zjevení. I když Panna Maria nepřikázala o něm mlčet, děti to pochopily z vnučení Božího. Bylo tak odhaleno sestrou Lucii až v její čtvrté vzpomínce z roku 1941. Srov. C. Barthas: *La Virgen de Fátima*, s. 74–75.

⁽³⁾ „Vzpomínka čtvrtá“, II, 4. In: *Sestra Lucie hovoří o Fatimě*, s. 170 (portugal. originál: s. 231).

⁽⁴⁾ *Tamtéž*.

⁽⁵⁾ Sestra Lucie řekne prostě, že samotný Bůh byl tímto světlem. Srov. „Vzpomínka čtvrtá“, II, 3. In: *tamtéž*, s. 168.

⁽⁶⁾ Srov. *tamtéž*.

⁽⁷⁾ „Vzpomínka třetí“, 5. In: *tamtéž*, s. 114 (portugal. originál: s. 190).

⁽⁸⁾ Srov. „Vzpomínka čtvrtá“, II, 4. In: *tamtéž*, s. 170.

⁽⁹⁾ O třetím zjevení Panny Marie srov.: „Vzpomínka třetí“, 2. In: *tamtéž*, s. 119–120;

„Vzpomínka čtvrtá“, II, 5. In: *tamtéž*, s. 170–172; J. M. Alonso: „El Corazón Inmaculado de María, alma...“, 22 (1972), s. 252–261; A. Borelli Machado: *Fatima*, s. 48–68; C. Barthas: *La Virgen de Fátima*, s. 79–86; A. Apostoli: *Fatima for Today*, s. 55–94; M. F. Silva: *Pasáči z Fatimy*, s. 158–181; Carmelo de Coimbra: *Um caminho sob o olhar de Maria*, s. 58–68; L. C. Cristino: *As aparições de Fátima*, s. 49–60; J. S. C. Dias: *Alla fine, il mio Cuore Immacolato trionferà*, s. 51–53, 87–101; Y. Chiron: *Fatima*, s. 43–54. Autor si dovoluje také odkázat na své články: „Fatima: Třetí zjevení Panny Marie“, *RC Monitor*, 14, č. 13 (2017), s. 6–7; „Fatima: Třetí tajemství I“, *RC Monitor*, 14, č. 14 (2017), s. 6–7; „Fatima: Třetí tajemství II“, *RC Monitor*, 14, č. 15 (2017), s. 7–8.

⁽¹⁰⁾ „Vzpomínka čtvrtá“, II, 5. In: *Sestra Lucie hovoří o Fatimě*, s. 171 (portugal. originál: s. 232).

nutí 2. světové války a dodala: „Aby se jí zabránilo, budu žádat o zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci a o smírné přijímání o prvních sobotách. (*Para a empedir, virei pedir a consagração da Rússia a meu Imaculado Coração e a Comunhão reparadora nos primeiros sabados.*) Budou-li přijaty moje požadavky, Rusko se obrátí a bude mír; když se tak nestane, rozšíří své bludy po světě a bude podněcovat války a pronásledování církve.“⁽¹⁴⁾ Ukončila však toto tajemství optimisticky, totiž svým slavným příslibem: ⁽¹⁵⁾ „Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí. (*Por fim o meu Imaculado Coração triunfará.*) Svátý otec mi zasvětil Rusko, které se obrátí, a světu bude dopřáno údobí míru.“⁽¹⁶⁾ – „Je důležité zdůraznit, že tento příslib je nepodmíněný.“⁽¹⁷⁾

Fatimský triptych

Právě jsme citovali slova Panny Marie z 13. července 1917, kde přislíbila, že bude žádat o smírné přijímání o prvních sobotách a o zasvěcení Ruska svému Neposkvrněnému Srdci. A Matka Boží nemohla tento svůj slib nesplnit, avšak jen samotné Lucii: František a Hyacinta podle Mariina prorocství mezitím v mladém věku zemřeli a odešli do nebe.⁽¹⁸⁾ Zatímco ke splnění prvního příslibu o prvních sobotách došlo 10. prosince 1925, kdy Lucie pobývala jako postulanka kongregace sester sv. Doroty v klášteře těchto sester ve španělském, respektive galicijském městě Pontevedra, splnění druhého příslibu

o zasvěcení Ruska se uskutečnilo v noci z 13. na 14. června 1929,⁽¹⁹⁾ kdy Lucie již jako sestra dorotejka žila v klášteře sester v opět galicijském městě Tuy.

Kardinál Angelo Roncalli, tedy budoucí papež sv. Jan XXIII., když 13. května 1956 slavil ve Fatimě pontifikální mši svatou u příležitosti 39. výročí zjevení a 25. výročí zasvěcení Portugalska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, použil ve své homilii obraz triptychu: centrální obraz je zde představován mariánskými zjeveními v roce 1917, první obraz zjeveními anděla v roce 1916 a poslední obraz tím, co následovalo po roce 1917, tedy především zjevením v Pontevedra a viděním v Tuy.⁽²⁰⁾ Budoucí Jan XXIII. tím velmi vhodně poukázal na neoddělitelnou a harmonickou jednotu onoho trojího: jsou-li andělská zjevení spojena se zjeveními Panny Marie jako jejich příprava, jsou pro změnu Pontevedra a Tuy sjednoceny s Fatimou jako splnění příslibu se samotným příslibem.⁽²¹⁾ Jak rád zdůrazňoval J. M. Alonso, Boží prozřetelnost tím také spojila v jedno Portugalsko a Španělsko, jako je již dříve sjednotila v evangelizaci světa.⁽²²⁾

Týž autor ⁽²³⁾ také podtrhuje, že dvoji obsah třetího obrazu triptychu, totiž žádost o smírné svaté přijímání o prvních sobotách a žádost o zasvěcení Ruska Mariinu Srdci, je vzájemně propojen: Smírné přijímání je sice primárně zaměřeno na osobní spásu, ale je také určitě zacíleno k tomu, aby se na mocnou přímluvu

Neposkvrněného Srdce Panny Marie dosáhlo zasvěcení a obrácení Ruska. Navíc dává tomuto zasvěcení hlubší duchovní obsah, totiž to, že se má jednat o obřad zasvěcení, který je doprovázen obrácním lidských srdcí. Tím se na druhé straně nechce oslabovat takřka svátostný charakter smírného přijímání i zasvěcení Ruska: jako svátostná znamení (např. voda v případě křtu) neudělají milost na základě své přirozené síly, nýbrž jedině z Kristova ustanovení, tak i tyto prosté prostředky nabízejí z Božího ustanovení a z poslušnosti k němu jistou a jednoduchou cestu spásy.

Zjevení v Pontevedra

Zmiňovanou jednotou Fatimy s pozdějšími zjeveními je dáno, že i v nich nechybějí důležité odkazy na Mariinu Neposkvrněné Srdce. Co se týká zjevení v Pontevedra,⁽²⁴⁾ samotná Lucie o něm píše následujícími slovy (přičemž o sobě mluví ve třetí osobě): „Dne 10. prosince 1925 se jí v Pontevedra zjevila nejsvětější Panna a vedle ní v zářícím oblaku dítě. Nejsvětější Panna jí položila ruku na rameno a v druhé ruce jí ukázala srdce ovinuté trním. Dítě přitom řeklo: »Měj soucit se srdcem nejsvětější Matky, jež ovíjejí trny, jimž je nevděční lidé neustále probodávají, a nikdo nekoná smírné skutky, aby je odstranil. (*Tem pena do Coração de tua SS. Mãe que está coberto de espinhos que os homens ingratos a todos os momentos Lhe cravam sem haver quem faça um*

⁽¹¹⁾ Srov. J. M. Bover: *El mensaje de Fátima*, s. 12.

⁽¹²⁾ Kongregace pro nauku víry: *Fatimské poselství*, s. 12 (portugal. originál in: Lúcia de Jesus: *Memórias*, s. 187).

⁽¹³⁾ Srov. J. M. Alonso: „El Corazón Inmaculado de María, alma...“, 22 (1972), s. 256.

⁽¹⁴⁾ Kongregace pro nauku víry: *Fatimské poselství*, s. 12 (portugal. originál in: Lúcia de Jesus: *Memórias*, s. 187).

⁽¹⁵⁾ V. Sansonetti: *Inchiasta su Fatima*, s. 122, neváhá tento příslib nazvat „firemní značkou« Fatimy“ (*il „marchio di fabbrica“ di Fatima*).

⁽¹⁶⁾ Kongregace pro nauku víry: *Fatimské poselství*, s. 12 (portugal. originál in: Lúcia de Jesus: *Memórias*, s. 187).

⁽¹⁷⁾ Roberto de Mattei: „Fatima 100 Years later: A Marian call for the whole Church: The historical framework of the Message of Fatima“. In: <https://rorate-caeli.blogspot.com/2017/10/de-mattei-fatima-100-years-later-marian.html> (zveřejněno 13. 10. 2017, cit. 23. 11. 2017),

s. 2: „It's important to emphasize that this promise is unconditional.“

⁽¹⁸⁾ František zemřel 4. dubna 1919 ve svémrodném domě v Aljustrelu a Hyacinta 20. února 1920 v nemocnici Donna Estefânia v Lisabonu.

⁽¹⁹⁾ Jednalo se o noc ze čtvrtka na pátek, kdy se sestra Lucie s dovolením svých představených a z odpovědníka modlila v kapli svatou hodinu.

⁽²⁰⁾ Srov. „Luminosa apostolica esortazione nella fulgente luce dell'Immacolata: 13 magio 1956: Il futuro Sommo Pontefice al Santuario di Fatima“. *L'Osservatore Romano*, 16. 9. 1959, s. 3. Srov. také Y. Chiron: *Fatima*, s. 164–166. J. M. Alonso rozlišuje mezi „zjeveními“ (*apariciones*) v Pontevedra a „viděním“ (*visión*) v Tuy: srov. „El Corazón Inmaculado de María, alma...“, 22 (1972), s. 262.

⁽²¹⁾ Toto spojení Fatimy s Pontevedrou a Tuy zvláště zdůrazňuje J. M. Alonso: *La Gran Promesa del Corazón de María*, s. 7–21.

⁽²²⁾ Srov. např. *tamtéž*, s. 21, 78.

⁽²³⁾ Srov. např. „El Corazón Inmaculado de María, alma...“, 22 (1972), s. 259–261; *La Gran Promesa del Corazón de María en Pontevedra*, s. 35–42.

⁽²⁴⁾ O zjevení v Pontevedra srov.: „I. dodatek: Velké zaslíbení Srdce Panny Marie (zjevení v Pontevedra)“. In *Sestra Lucie hovoří o Fatimě*, s. 185–188; J. M. Alonso: „El Corazón Inmaculado de María, alma...“, 22 (1972), s. 261–289; 23 (1973), s. 19–56; Idem: *La Gran Promesa del Corazón de María en Pontevedra*; A. Borelli Machado: *Fatima*, s. 92–93; A. Apostoli: *Fatima for Today*, s. 147–158; M. F. Silva: *Pasácci z Fatimy*, s. 304–311; Carmelo de Coimbra: *Um caminho sob o olhar de Maria*, s. 167–174; L. C. Cristino: *As aparições de Fátima*, s. 101–116; J. S. C. Dias: *Alla fine, il mio Cuore Immacolato trionferà*, s. 83–85; Y. Chiron: *Fatima*, s. 96–106. Autor si dovoluje také odkázat na svůj článek: „Fatima: Zjevení v Pontevedra“, *RC Monitor*, 14. č. 20 (2017), s. 6–7.

acto de reparação para os tirar.)« Potom řekla nejsvětější Panna: »Podívej se, má dcero, na mé srdce ovinuté trním, jímž je nevděční lidé svým rouháním a nevděčností stále probodávají. (*Olha, minha filha, o Meu Coração cercado de espinhos que os homens ingratos a todos os momentos Me cravam, com blasfêmias e ingratidões.*) Ale spoň ty se snaž mne potěšit [...].«⁽²⁵⁾ Potom Maria dala svůj velký příslib (*Grande promessa*) spásy těm, kdo se o pěti po sobě jdoucích prvních sobotách vyzpovídají, přijmou svatě přijímání, pomodlí se pět desátků růžence a budou patnáct minut rozjímat o některém z patnácti tajemství růžence.⁽²⁶⁾

Vidění v Tuy

Při vidění v Tuy⁽²⁷⁾ se sestře Lucii v kapli kláštera vedle Nejsvětější Trojice ukázala Panna Maria, která ve své levé ruce držela své Neposkvrněné Srdce: Lucie výslovně poznamenává, že se jednalo o Panu Marii z Fatimy. Ta jí především řekla: „Přichází okamžik, kdy Bůh žádá Svaté-

ho otce, aby v jednotě se všemi biskupy světa vykonal zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci. Slibuje, že je tímto zachráni. (*É chegado o momento em que Deus pede para o Santo Padre fazer, em união com todos os Bispos do Mundo, a Consagração da Rússia ao Meu Imaculado Coração, prometendo salvá-la por este meio.*)«⁽²⁸⁾

(Pokračování)

PhDr. ThLic. Štěpán Maria Filip, Th.D., je členem české provincie dominikánského řádu. Vyučuje dogmatickou teologii jako odborný asistent na Cyrilometodějské teologické fakultě v Olomouci, jako pozvaný profesor (*professore invitato*) na Papežské univerzitě sv. Tomáše Akvinského (*Angelicum*) v Římě a jako lektor na domácím studiu trapistického kláštera Matky Boží v Novém Dvoře. Byl prvním předsedou a je členem České christologicko-mariologické akademie. Od května tohoto roku je členem Světového apoštolátu Fatimy.

Poznámky:

⁽²⁵⁾ „I. dodatek: Velké zaslíbení Srdce Panny Marie (zjevení v Pontevedra)“, s. 186 (portugal. originál In: *Memórias da Irmã Lúcia I.* 13. ed. Fátima: Secretariado dos Pastorinhos, 2007, s. 192).

⁽²⁶⁾ Srov. *tamtéž*.

⁽²⁷⁾ O vidění v Tuy srov.: „II. dodatek: Prosba o zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie“. In: *Sestra Lucie hovoří o Fatimě*, s. 189–190; J. M. Alonso: „El Corazón Inmaculado de María, alma...“, 23 (1973), s. 56–75; Idem: *Fátima ante la Esfinge: El mensaje escatológico de Tuy*. Madrid: Sol de Fátima, 1979; A. Borelli Machado: *Fatima*, s. 102–112; A. Apostoli: *Fatima for Today*, s. 159–179; M. F. Silva: *Pasácci z Fatimy*, s. 311–314; Carmelo de

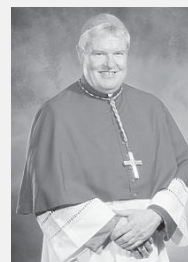
Coimbra: *Um caminho sob o olhar de Maria*, s. 197–208; L. C. Cristino: *As aparições de Fátima*, s. 117–122; J. S. C. Dias: *Alla fine, il mio Cuore Immacolato trionferà*, s. 151–153; Y. Chiron: *Fatima*, s. 106–113. Autor si dovoluje také odkázat na svůj článek: „Fatima: Zjevení v Tuy“. *RC Monitor*, 14, č. 21 (2017), s. 6–7.

⁽²⁸⁾ „II. dodatek: Prosba o zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie“, s. 190 (portugal. originál In: *Memórias da Irmã Lúcia I.*, s. 195–196). Původní text o vidění v Tuy, který sestra Lucie sepsala zřejmě 13. května 1936, se nezachoval. Zachoval se však přepis tohoto textu, který v roce 1941 ručně vyhotovil její tehdejší zповědník P. José Bernardo Gonçalves SJ.

ARCIBISKUP

CHARLES DANIEL BALVO NOVÝM NUNCIEM V ČR

Apoštolským nunciem v České republice byl papežem Františkem jmenován Mons. Charles Daniel Balvo.

Sedmašedesátiletý vatikánský diplomat pochází z amerického Brooklynu, kde se 29. června 1951 narodil. Na kněze byl vysvěcen

6. června 1976 v New Yorku. Studia absolvoval v USA a v Římě, kde na Papežské gregoriánské univerzitě získal nejprve licenciát z biblistiky a posléze doktorát kanonického práva.

Do diplomatických služeb Svatého stolce vstoupil 1. března 1987. Působil v diplomatických zastupitelstvech Svatého stolce v Ghaně, Ekvádoru, Chile, v České republice, Jordánsku a na Litvě. Dne 1. dubna 2005 byl jmenován apoštolským nunciem na Novém Zélandu a dalších ostrovech a apoštolským delegátem Oceánie. Dne 17. ledna 2013 byl jmenován apoštolským nunciem v Keni a stálým pozorovatelem Programu OSN pro životní prostředí (UNEP) a pro lidská sídla (UN-Habitat). Na konci téhož roku, 21. prosince, k těmto funkcím přibýlo jmenování apoštolským nunciem v Jižním Súdánu.

Hovoří několika jazyky a vzhledem k tomu, že v minulosti působil jako rada Apoštolské nunciatury v České republice, disponuje i znalostmi češtiny.

Podle zpráv tiskových agentur

NABÍDKA CENTRA NADĚJE A POMOCI V BRNĚ PŘEDEVŠÍM PRO SNOUBENCE A NOVOMANŽELE:

Dne 16. 10. 2018 v rámci „**Umění komunikace**“ nabízíme možnost se dozvědět, jak převést do praxe, že základem pro spokojený vztah je poznat sebe sama, pro rozvoj vztahu je důležité naslouchat druhým, vnímat a chápat jejich pocity, potřeby a postoje, umění je neutíkat před problémem, odpuštění je šance pro nový začátek. Více na <https://www.cenap.cz/umeni-komunikace>.

Dne 23. 10. 2018 v rámci interaktivního jednorázového setkání „**O manželství a sexualitě**“ se budeme společně sdílet o významu lidské sexuality, co je to odpovědné rodičovství, jak působí antikoncepce a co to je tzv. přirozené plánování rodičovství. Více na <https://www.cenap.cz/o-manzelstvi-a-sexualite>. Je možné zúčastnit se jen jednoho z vybraných setkání nebo celku za zvýhodněnou cenu.

NABÍDKA CENTRA NADĚJE A POMOCI PRO RODIČE A PRARODIČE DĚTÍ:

Dne 6. 11. 2018 v Centru naděje a pomoci se koná diskusní setkání „**Jak mluvit s dětmi o sexu**“ určené všem rodičům i prarodičům dětí předškolního a mladšího školního věku, kteří chtějí umět správně odpovědět dětem na zvědavé otázky, týkající se lidské sexuality a plodnosti. Více na <https://www.cenap.cz/jak-hovorit-s-detmi-o-sexu>.

Dne 20. 11. 2018 je setkání pro rodiče či prarodiče dospívajících pod názvem „**Když dítě dospívá**“. Přednáška je zaměřená na sdílení se o tom, co náctiletí v době dospívání prožívají, s jakými problémy této životní etapy se v poradně pro ženy a dívky často setkáváme a jak je možné náctiletým pomoci. Více na <https://www.cenap.cz/kdyz-dite-dospiva>.

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (27)

4. Věrohodnost (Čtvrtá část)

Třebaže Pius XII. měl nepochybnou důvěru ve zjevení, převážil obvyklý postup: protože nadpřirozené události musejí být schváleny místním biskupem, v římské diecézi se to mělo týkat samotného papeže, a tak se dala přednost odložení případu. Papež Pius XII. nicméně v roce 1956 dovolil veřejný kult a svěřil péči o jeskyni a přilehlou kapli bratřím minoritům.

Cornacchiola udržoval kontakty i s následujícími papeži. Dne 8. července 1959 byl přijat Janem XXIII., kterému popsal katechetickou činnost sdružení *Sacri*,⁽¹⁾ a obdržel jako odpověď:

„Vy máte dvojí zásluhu. Jednu, protože vzděláváte, druhou, protože jste vzděláván. Pracujte mnoho, katechismus je mocnou zbraní proti ďáblu a já vám žehnám právě proto, abyste pracoval.“

Dne 17. října 1973 se setkal s Pavlem VI., s nímž si vyměnil jen pár slov a stisk rukou. Intenzivnější, i když často skrze zprostředkující osobu (zvláště kardinála Andrzeje Maria Deskura), byl vztah s Janem Pavlem II., který jeskyni v Tre Fontane znal, protože se tam modlil v roce 1975, když byl ještě kardinálem Wojtyłou, a to na podnět polského primase Stefana Wyszyńskiego, který se sem odebral již v roce 1958.

Když mu Bruno napsal, aby mu vylíčil detaily „slunečního zárazku“ (o kterém pojednáme šířeji o něco dále), Jan Pavel II. mu 23. května 1980 nechal poslat zvláštní požehnání slovy, jež předal kardinálovi vikáři⁽²⁾ Ugo Polettimu, který je pro změnu předal místnímu faráři donu Pasqualemu Sillovi. Poté papež žádal znovu o dokumentaci, neboť mu nebyla doručena Státním sekretariátem. Dne 21. června 1980 čteme v Cornacchiolově agendě:

„Já a Otec Pietro jsme šli k monsignorovi Zannonimu, který nás očekával, s těmito dokumenty: 1. S mým dopisem papežovi. 2. S poselstvím z roku 1979, 7. listopadu. 3. S mou zprávou o událostech, ke kterým došlo 12. dubna 1980 a které byly už předtím oznámeny drahou Pannou Marií.“

Následujícího 25. června připojuje: „Monsignor Zannoni nám dává vědět: papež vše obdržel a je spokojen, vyjádřil přání se mnou hovořit.“

Na výslovný pokyn Jana Pavla II. (který se v té době nacházel v Buenos Aires na Světovém dni mládeže) 12. dubna 1987, u příležitosti padesátého výročí prvního zjevení, slavil v Tre Fontane mši svatou kardinál Poletti. Jednomu svému příteli kardinál vyprávěl, že připravil kázání o dvou bodech: o papeži misionáři v Latinské Americe⁽³⁾ a Kristově triumfu o Květné neděli, ale nakonec pocítil inspiraci a mluvil o svatosti onoho místa. Následně v jednom rozhovoru, natočeném na video, tehdejší kardinál vikář prohlásil:

„Obvykle se ptá: »Je zde oficiální uznání církve?« To však není problém. Nejde totiž tolik o problém oficiálního schválení, jako o událost samu o sobě, která obsahuje své poselství, svou hodnotu, svůj význam. Bůh má v zalíbení, aby přímo nebo prostřednictvím své Matky mnohdy otevřel místa setkání trpícího lidstva se sebou a se svou láskou. Toto je jedno z těchto míst.“

Polettiho svědectví pak pokračuje:

„V Tre Fontane u jeskyně zjevení se tedy otevírá pramen milosti. Toto je důležité. Stejně jako postoj Bruna Cornacchioly, který se neprojevoval hlučně, nežádal o uznání, vždy svědčil s pokorou, shromáždil kolem sebe sdružení s katechetickým cílem, *Sacri*, které má za úkol připomínat zjevení Panny Marie v Tre Fontane, ale zvláště s pokorou a vírou pokračovat ve zvěstování Boží dobroty, Božího milosrdenství, v prosté kateche-

zi, bez přílišného hluku, ale právě kvůli tomu autentické, protože více odpovídá rysům evangelia. Jsem rád, že mohu říci tyto věci, abych poděkoval Boží dobrotě za to, že se chtěla zde, při vjezdu do Říma, na místě obklopeném světskostí, zjevit, že chtěla otevřít pramen své milosti a své lásky a zároveň uctít a oslavit svou Matku. Jsem rád, že mohu vydat toto svědectví, a přeji si, aby mnozí byli vyzváni k uvažování, k hledání Boha, ne ve hluku, ale k jeho hledání v lásce, v dobrotě, v jeho milosrdenství, vždy prostřednictvím Marie. Té Pán Bůh v Ježíši, božském Spasiteli, svěřil úkol, aby zavřeným očím tolika lidí, kteří nechtějí vidět, otevřela zjevení. Toto je hodnota a význam svatyně v Tre Fontane, Panny Marie od Zjevení.“

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- (1) Jak už bylo vícekrát řečeno výše, *Sacri* je zkratka názvu katechetického sdružení *Schiere Arditi di Cristo Re Immortale* („Odvážné zástupy Krista, nesmrtelného Krále“), založeného Brunem Cornacchiolou. [pozn. překl.]
- (2) Tedy kardinálovi, který je zástupcem – vikářem – papeže ve vedení římské diecéze. [pozn. překl.]
- (3) Právě v souvislosti s cestou sv. Jana Pavla II. do Buenos Aires v Argentíně. [pozn. překl.]

Poselství Královny míru

„Drahé děti! I příroda vám poskytuje znamení své lásky skrze plody, které vám dává. A vy jste mým příchodem přijaly hojnost darů a plodů. Dítka, nakolik jste odpověděly na moji výzvu, ví Bůh. Já vás vybízím: Není pozdě, rozhodněte se pro svatost a život s Bohem v milosti a míru! Bůh vám požehná a dá vám stonásobně, když v Něho důvěřujete. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.“

Medžugorje 25. září 2018

Pondělí 15. 10. 2018

6:05 Klapka s ... (103. díl): Petrem Baranem
7:30 Přehrada Kružberk 1957–2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla **7:55** Výpravy do divočiny: Pod hladinou moří **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 MISE: Malí a neklidní **9:45** Adopce nablízko: Návrat ze služby **10:50** Pomoc, která se točí **11:15** Hledal jsem svobodu **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Vychutnej si víru: Vaříme s dětmi **13:25** Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Jan Špilar **15:15** Otec Ivan **15:40** Můj chrám: Bob Fliedr, písničkář a publicista, Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě, Praha **16:00** V souvislostech **16:20** Pavel VI. – papež v bouřlivých časech (2. díl) **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (141. díl) **18:30** Maminčiny pohádky (3. díl): Modré z nebe **18:40** Putování Modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami **19:20** Vezmi a čti: Říjen 2018 [P] **19:35** ARTBITR – Kulturní magazín (63. díl) [P] **20:00** Jan Pavel II. a pád komunismu **21:35** Živě s Noe [P] **22:10** Jan Pavel II. v České republice **0:00** Kulatý stůl: Sexuální zneužívání **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 16. 10. 2018

6:05 Pod lampou **8:10** Má vlast: Synagoga Hranice II. **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Léta letí k andělům (17. díl): Hana Ulrychová – zpěvačka **9:40** Střední cesta **10:00** Muzikanti, hrajte **10:35** Noční univerzita: P. René-Luc – Křesťan v plné polní **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** V souvislostech **12:25** Vezmi a čti: Říjen 2018 **12:40** Exit 316 MISE: Malí a neklidní **13:05** Stavitelé měst **13:15** Animované příběhy velikánů dějin: Benjamin Franklin (1706–1790) **13:45** Ars Vaticana **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Pro vita mundi: P. Vojtěch Kodet **15:35** Strání – obec pod Javorinú **16:00** Pomoc, která se točí **16:25** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **17:10** Katolíci v Moskvě **17:35** Živě s Noe [P] **18:00** Mše svatá ke cti sv. Jana Pavla II., katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze [L] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 16. 10. 2018 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **20:55** Řeckokatolický magazín (172. díl) [P] **21:10** Vezmi a čti: Říjen 2018 **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Abba, Otče **22:25** Terra Santa News: 10. 10. 2018 **22:45** Světlo pro Evropu (9. díl): Ženy v médiích **23:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře **0:25** Berou nás **0:50** Gustav Ištok – Kříž je moje cesta **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 17. 10. 2018

6:05 Noční univerzita: Petruška Šustrová – Normalizace **7:15** Zpravodajské Noeviny: 16. 10. 2018 **7:35** Jak potkávat svět (63. díl): S Pavlem Štulírem a CM ZUŠ v Uherském Hradišti **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V pohorách po horách (2. díl): Smrk **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Harfa Noemova: A. Dvořák – Mše D dur **11:10** Vezmi a čti: Říjen 2018 **11:30** Živě s Noe [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Biblická studna **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Mgr. Mojmir Kovář **15:15** Exit 316 MISE: Malí a neklidní **15:35** Zpravodajské Noeviny: 16. 10. 2018 **16:00** Jan Pavel II. a pád komunismu **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín (63. díl)

TELEVIZE
DOBŘÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

18:00 Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (141. díl) **18:30** Maminčiny pohádky (4. díl): O červeném balónku **18:45** Mezi pražci (71. díl): Říjen 2018 **19:30** Terra Santa News: 17. 10. 2018 [P] **20:00** Večer chval: Brno Worship [L] **21:20** V pohorách po horách (1. díl): Krúpova hoľa **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Meč Ducha – slovo Boží [P] **23:05** Generální audience Svatého otce **23:30** Vychutnej si víru: Vaříme s dětmi **0:05** Mladí fandí rodině: Velehrad 2014 **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 18. 10. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami **6:50** Život je dar **7:15** Cesta k andělům (75. díl): Milan Novák – historik **8:05** Kaplička svaté Barbory **8:15** Terra Santa News: 17. 10. 2018 **8:35** Velké ticho v Poličanech **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (9. díl): Ženy v médiích **9:30** Osmý tón Svatého Hostýna **9:55** Kulatý stůl: Sexuální zneužívání **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Má vlast: Synagoga Hranice II. **13:30** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: P. Peter Krenický **15:15** Kouzlo strun **15:30** Mír v Nigérii ohrožen – Nigérie **16:00** Zpravodajské Noeviny: 16. 10. 2018 **16:20** Muzikanti, hrajte **16:55** Dana **17:15** Řeckokatolický magazín (172. díl) **17:30** Ars Vaticana [P] **17:45** Světlo pro Evropu (9. díl): Ženy v médiích **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (141. díl) **18:30** Maminčiny pohádky (5. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí I. **18:40** Svatí Cyril a Metoděj **19:00** Večeře u Slováků: 29. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2018 [P] **20:00** Cvrlikání: Pětník [L] **21:05** Keď Terčovské srdce bije **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2018 **0:30** Děti pomáhají dětem **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 19. 10. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2018 **6:30** Můj chrám: Bob Fliedr, písničkář a publicista, Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě, Praha **6:45** Děti Ventanas **7:10** Vychutnej si víru: Vaříme s dětmi **7:40** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Meč Ducha – slovo Boží **8:40** Vezmi a čti: Říjen 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Jan Pavel II. a pád komunismu **10:55** Pomoc má mnoho tváří: Diakonie ČCE **11:15** Ars Vaticana **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dům ze skla? **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Msgre Josef Veselý **15:15** Příběh o Žofii **16:00** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2018 **16:20** Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014 **16:50** Buon

giorno s Františkem **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín (63. díl) **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (141. díl) **18:30** Maminčiny pohádky (6. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí II. **18:45** Sakartvelo: Země pod Kavkazem **19:35** Hovory z Rekovic: Marian Friedl [P] **20:00** Kulatý stůl (174. díl): Dialog mezi kulturami **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováků: 29. neděle v mezidobí **22:35** Outdoor Films s Jiřím Soukupem (72. díl) **0:10** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 20. 10. 2018

6:05 Klapka s ... (105. díl): Michal Mačička **7:25** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **8:25** Sedmihlásky (141. díl) **8:30** Noeland (60. díl) **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Benjamin Franklin (1706–1790) **9:35** Dopisy z rovníku **10:15** LUMEN 2014: Faith Child **11:10** Exit 316 MISE: Malí a neklidní **11:35** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2018 **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:10** Terra Santa News: 17. 10. 2018 **14:35** Buon giorno s Františkem **15:30** Večeře u Slováků: 29. neděle v mezidobí **16:00** Cvrlikání: Pětník **17:10** Pěšák Boží **18:00** Vychutnej si víru: Hold Itálii **18:30** Maminčiny pohádky (6. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí II. **18:40** Sedmihlásky (141. díl) **18:45** S NOACHem po Izraeli **19:15** Světlo pro Evropu (10. díl): Vztah k Rusku [P] **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Speciál k Mezinárodnímu festivalu outdoorových filmů 2018 (1. díl) [P] **20:45** Harfa Noemova: Gioacchino Rossini: Stabat Mater [P] **21:15** V pohorách po horách (52. díl): Vozka – Hrubý Jeseník [P] **21:30** Živě s Noe **22:35** Vanen, píro z ráje **23:35** Řeckokatolický magazín (172. díl) **23:55** Noční univerzita: Petruška Šustrová – Normalizace **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 21. 10. 2018

6:05 Řeckokatolický magazín (172. díl) **6:20** Biblická studna **7:20** Hovory z Rekovic: Marian Friedl **7:40** Putování Modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami **8:20** Cvrlikání: Pětník **9:30** Večeře u Slováků: 29. neděle v mezidobí **10:00** Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] **11:15** Chlapi na hoře **11:40** ARTBITR – Kulturní magazín (63. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (10. díl): Vztah k Rusku **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:35** Muzikanti, hrajte [P] **14:10** Speciál k Mezinárodnímu festivalu outdoorových filmů 2018 (1. díl) **14:55** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Meč Ducha – slovo Boží **16:00** Živě s Noe **17:05** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2017, 2. díl **17:55** Sedmihlásky (141. díl) [P] **18:00** Noeland (62. díl) **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: George Washington (1732–1799) **19:00** Guyanská Diana **19:30** Exit 316 MISE: ChatGirls [P] **20:00** Zahajovací koncert MHF Karla Ditterse z Dittersdorfu: kostel Navštívení Panny Marie v Bílé Vodě [P] **21:45** V souvislostech **22:10** Buon giorno s Františkem **23:05** Rok vína **23:30** Ars Vaticana **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 15. 10. o 18:35 hod.:
Kráľovstvo bez hraníc (0 stratenom synovi)

Animované príbehy Nového zákona.

Utorok 16. 10. o 17:00 hod.: Peter medzi nami

Katechézy pápežov: Cyklus katechéz o eucharistii – Počúvanie Božieho slova je našou výzvou.

Streda 17. 10. o 20:30 hod.: Fundamenty (Deviate prikázanie – Nebudeš žiadostivo túžiť po manželke svojho blízkeho)

„Svätý Ján rozlišuje tri druhy nezriadenej túžby alebo žiadostivosti: žiadostivosť tela, žiadostivosť očí a pýchu života. Podľa katolíckej katechetickéj tradície deviate prikázanie zakazuje telesnú žiadostivosť.“ (KKC 2514) Nad touto časťou Katechizmu sa zamýšľa moderátorka Jana Zlatohlávková a jej hostia o. Marek Krošlák a Mária Spišiaková.

Štvrtok 18. 10. o 9:00 hod.:
Milión detí sa modlí ruženec

Priamy prenos modlitbovej iniciatívy detí, ktoré sa na celom svete modlia za pokoj a mier.

Piatok 19. 10. 20:30 hod.:
Svätá Terézia z Ávily – svätica priateľstva (dokument)

Príbeh svätej Terézie od Ježiša, známej ako Terézia z Ávily, vám otvorí cestu k hlbavému rozjímaniu a zároveň ukáže príklad aktívneho života, zasväteného reforme karmelitánskej rehole.

Sobota 20. 10. o 20:30 hod.:
Evanjelium podľa Jána 1/2 (film)

Život Ježiša Krista detailne zaznamenal učeník Ján. Bol tak blízko pri Ježišovi, že sa mu podarilo podrobne zachytiť nielen jeho konanie, ale aj jeho myšlienky, ktoré dodnes formujú náš svet a morálku.

Nedeľa 21. 10. o 20:30 hod.:
Duchovná poradňa (o. Marián Gavenda: Piatok a pôst)

Zaujímá vás duchovný život a pritom máte otázky, na ktoré sa vám zatiaľ nepodarilo nájsť odpovede? Otec František Trstenký a otec Marián Gavenda prinášajú odpovede na vaše otázky i pochybnosti.

Liturgická čtení

Nedeľa 14. 10. – 28. nedeľa v mezidobí

 1. čt.: Mdr 7,7-11
 Ž 90(89),12-13.14-15.16-17
 Odp.: 14 (*Nasyť nás, Pane, svou slitovností, abychom se radovali.*)
 2. čt.: Žid 4,12-13
 Ev.: Mk 10,17-30

Pondělí 15. 10. – památka sv. Terezie od Ježiše

 1. čt.: Gal 4,22-24.26-27.31-5,1
 Ž 113(112),1-2.3-4.5a+6-7
 Odp.: 2 (*Buď velebeno Hospodinovo jméno nyní i navěky! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Lk 11,29-32

Úterý 16. 10. – nezávazná památka sv. Hedviky nebo sv. Markéty Marie Alacoque (v ostravsko-opavské diecézi: svátek sv. Hedviky)

 1. čt.: Gal 5,1-6
 Ž 119(118),41.43.44.45.47.48
 Odp.: 41a (*Ať se mi dostane tvého slitování, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 11,37-41

Středa 17. 10. – památka sv. Ignáce Antiochijského

 1. čt.: Gal 5,18-25
 Ž 1,1-2.3.4+6
 Odp.: srov. Jan 8,12 (*Kdo tě následuje, Pane, bude mít světlo života.*)
 Ev.: Lk 11,42-46

Čtvrtek 18. 10. – svátek sv. Lukáše

 1. čt.: 2 Tim 4,9-17b
 Ž 145(144),10-11.12-13ab.17-18
 Odp.: srov. 12a (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)
 Ev.: Lk 10,1-9

Pátek 19. 10. – nezávazná památka sv. Jana de Brébeuf, Izáka Joguese a druhů nebo sv. Pavla od Kříže

 1. čt.: Ef 1,11-14
 Ž 33(32),1-2.4-5.12-13
 Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
 Ev.: Lk 12,1-7

Sobota 20. 10. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

 1. čt.: Ef 1,15-23
 Ž 8,2-3a.4-5.6-7
 Odp.: srov. 7 (*Svému Synu dals vládnout nad dílem svých rukou.*)
 Ev.: Lk 12,8-12

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. – 20. ŘÍJNA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 10.		PO 15. 10.		ÚT 16. 10.		ST 17. 10.		ČT 18. 10.		PÁ 19. 10.		SO 20. 10.			
Antifona	1136	1262	1734	1953	1166	1295	1708	1924	1563	1761	1213	1346	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	786	884	783	881	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1559	1756	1166	1296	1708	1925	1673	1893	1213	1346	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1682	1761	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1735	1954	1170	1300	1710	1926	1682	1762	1217	1351	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	720	813	1735	1954	1170	1300	1562	1760	1563	1762	1218	1351	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1724	1943	1171	1300	1711	1927	1683	1762	1218	1351	1655	1886		
Závěrečná modlitba	721	813	1560	1757	1561	1758	1562	1760	1564	1763	1565	1767	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	792	890	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1684	1763	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	721	813	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1564	1763	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1560	1757	1176	1307	1714	1932	1685	1764	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1685	1765	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1678	1897	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1737	1956	1180	1310	1717	1934	1686	1765	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	720	813	721	813	1737	1956	1180	1310	1563	1760	1564	1766	1227	1361	721	814
Prosby	1135	1261	1149	1277	1731	1950	1180	1310	1718	1936	1686	1766	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	721	813	721	813	1560	1757	1561	1758	1562	1760	1564	1763	1565	1767	722	814
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

ZÁZRAČNÁ MEDAILKA

NEPOSKVRNĚNÁ A JEJÍ MEDAILE
P. J. Eyler CM

Mezi požehnanými předměty má zvláštní místo „Zázračná medaile“. Církev uznala její nadpřirozený původ na základě mnoha obrátců či obnovy křesťanského života. Čtenář této brožurky se může snadno přesvědčit o tom, že medaile a zjevení z roku 1830 jsou souhrnem celé mariologie hlášené v duchu II. vatikánského koncilu. Obsahem knížky je krátký životopis poselkyně sv. Kateřiny Labouré, popis zjevení v Rue du Bac, úmysly a odkaz Neposkvrněné, věroučně a pastorační poselství „Zázračné medaile“.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dotisk prvního vydání • Brož., A6, 60 stran, 49 Kč

ZÁZRAČNÁ MEDAILKA

Karl Maria Harrer – Peter J. Matuska • Ze slovenštiny přeložil Jiří Stejskal

Knížka patří do řady svědectví o živé důvěře lidí v ochranu a pomoc Neposkvrněné a také o věrnosti, s níž Panna Maria plní, co slíbila. Přináší zprávy o mimořádných jevech zprostředkovaných Zázračnou medailkou. Příběhy uveřejněné v knížce jsou výběrem ze stovek věrohodných záznamů o událostech přesahujících lidské zkušenosti a zákony přírody. Zde hovoříme o zázracích. Proto medailka dostala pojmenování *Zázračná*.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Druhé, rozšířené vydání
Brož., 124x189 mm, 144 stran, 141 Kč

PRO TATÍNKY

TATÍNKU, MÁME TĚ RÁDI

Eduard Martin • Odpovědný redaktor Zdeněk Rampas

Tatínkům, kteří bydlí v srdcích těch, kdo je milují. Toto je knížka o štěstí... O štěstí mít tatínka. Dobrý tatínek rozsvěcí dítěti cestu a jeho dítě se po ní učí jít a nebloudit. Tato knížka vypráví o umění být tatínkem. Děkuje tatínkům... Říká: Tatínkové, máme vás moc rádi...

Baset ve spolupráci s nakladatelstvím Nová vlna
Brož., 120x162 mm, 304 stran, 179 Kč

ŽIVOTOPIS

LEONIE MARTINOVÁ • STARŠÍ SESTRA TEREZIE Z LISIEUX

Marie Baudouinová Croixová • Z francouzštiny přeložila Markéta Štěpánková • Odpovědná redaktorka Ivana Trefná Předmluva Pierre Descouvement

Leonie Martinová (1863–1941), starší sestra svaté Terezie z Lisieux, zůstávala dlouho ve stínu svých sester a rodičů. Její život přitom názorně ukazuje, jak Bůh umí proměnit člověka, který je v očích druhých „problém“ či „přítež“. Rodiče mají s Leonii od mala těžkosti. Maminka se v dopise příbuzným ptá, „jak to všechno dopadne“. Terezie píše lapidárně „chudák Leonie“. Přesto se Leonie stane nadějí pro mnohé. Pro mladé je živým svědectvím, že u Boha není beznadějných případů. Do kláštera vstoupí úspěšně až napočtvrté. Důležité je vydržet ve svých základních rozhodnutích a neustále doufat v Boha. Pro dnešní rodiče je její příběh posilou – Bůh otevírá srdce i nejneprístupnějším povahám.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 130x190 mm, 168 stran, 249 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Štefánková Markéta, redaktorka; Mgr. Daniel Dehner, redaktor; Mgr. Theol. Tomáš Kiml, vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.